

Spoštovani gospod Svetina,

Marsikaj v vašem odgovoru na mojo izstopno izjavo iz Društva slovenskih pisateljev z dne 23. 12. 2014, lahko razumem, saj sem dovolj dolgo živela v slovenskem svetu. Predstava o družbi kot o zbirki smetnjakov (»košev«) za ločevanje odpadkov je vredna razvoja v humoristično smer. Kot argumentacija pa ni nič drugega kakor čista retorika: diferenciacija košev je lahko kriterij kakega podjetja za recikliranje, ki vali svoje delo na prebivalce, in ljubiteljev utvar o redu in snagi. Zabavam se ob branju kajpada lahko, strinjati pa se z Vami ne morem: vašemu besedilu manjka npr. pojem strukturnih povezav, ki držijo slovensko »družbo« skupaj in niso odvisne od administrativnih naprav in zaradi katerih v pravem družbenem korpusu ni izolatov. Saj menda nočete reči, da v Sloveniji ne živi nikakršen družbeni korpus? Ta hipoteza bi bila tudi vredna debate. Je pa v vašem pisanju vsaj ena točka, kjer se lahko nekoliko strinjam z Vami – če dodam kazalni zaimek »takšen«: takšne ženske sekcije pri PEN, kakršna je zdaj, tudi sama ne bi mogla podpreti, saj ne prinaša nobene nove emancipacije kogarkoli, a tu se najino soglasje že neha. No, zame z različnimi pogledi ni nič narobe, *variatio delectat*, narobe je le z enim in edinim dopustnim pogledom in enim samim košem v recepciji mojega ali kakega drugega pisanja, ki – kakor moje – izhaja iz utemeljenih razlogov, doživetij, spoznanj in argumentov.

Vaš nesrečni in nezadovoljni svet seveda bere moje izstopno pismo kot *nesrečno in nezadovoljno*. Nič ne morem za to. Lahko le dodam, da sem prav dobre volje; humorno branje najbolj absurdnih in zapletenih življenjskih situacij je od nekdanje moje življenjske vodilo in izhaja iz moje trdne vere v možnost pozitivnega delovanja ljudi. To mnogi, tudi v Sloveniji, čisto dobro vedo (razen v nesrečnih in psihološko zagrenjenih slovenskih »elitnih« krogih, od koder je humor ušel s smrtjo Frana Milčinskega). Ker imam veliko zanimivega dela, se nočem več ubadati s slovenskimi literarnimi in drugimi podtikanki, sprenevedanji, polresnicami in neresnicami, ne na svoj ne na tuj račun. Tega seveda ne bo konec čez noč, a alibija z moje strani ne bo več.

Komentirala bom le en stavek iz vašega besedila in vas prosila za ustrezno pojasnilo. Zapisali ste namreč: »Nekateri pač vemo, od kod tudi Vam takšno sovražstvo do pred dnevi umrlega vélikega pesnika, ki je slovensko poezijo postavil na zemljevid sveta.« (Ali tisti »tudi« pomeni, da mimo mene, ki tega ne počnem in ne premorem prav nobenega sovražstva do nikogar v turobni deželi, tam obstajajo drugi, ki po vašem mnenju sovražijo »u. v. p.«?)

Ne bom vas trpinčila z zahtevo, da mi poveste, kje je mogoče dobiti za slovensko literaturo tako nepogrešljiv zemljevid sveta. Zanima pa vseeno me, kdo ste tisti, ki »pač veste«, in je to, kar »veste« ter o čemer sama nimam pojma, dokončna in nevprašljiva Resnica. Seveda me zanima tudi, kaj veste o tem, kar menda mislite, da veste. To je očitno najljubša nepredušna skrivnost »vedočih krogov«.

No, nekaj o njej sem izvedela, iz dogodkov, pisarij, namigovanj in indicev pa v zadnjih dveh desetletjih deducirala tudi sama, a je tako bedno in nedomiselno, da kar ne morem verjeti.

Po nekaterih zablodelih odlomkih in znamenjih sklepam, da so v skrbno izbranem krogu slovenskih posvečencev v prometu neke nespremenljive difamacije o meni, ki so posvečene, ker so polimorfno perverzni in vulgarno psihoanalitični posegi v nekakšno nesporno (v resnici pa izmišljeno) intimnost hipostaziranega razmerja med sicer realnimi osebami. V mojem primeru gre za *razmerje med T. Š. in menoj*. Na podlagi teh izmišljotin potujejo po deželi poniževalne reprezentacije o meni (v naslado ljudem, ki jim je perverzna destrukcija edina pot do vsaj pokvečenega fiktivnega samoudejanjenja).

Rada bi po dveh desetletjih okušanja posledic teh klevet na vseh koncih naposled le izvedela, za kaj pri vsem skupaj gre, kaj je pravzaprav njihova za Vas tako nesporna in prepričljiva vsebina, kdo je njen vir in kdo – poleg Vas na čelu DSP – je glavni relej tega oralnega monstuma.

Predstava *o moji domnevni sovražnosti do Šalamuna* sama na sebi ne zadošča za zabavo, ki traja toliko časa z nezmanjšano ihto. Na to predstavo sem v času čistke na UP naletela večkrat in zdela se mi je pač privlečena za lase, enako kakor večini normalnih ljudi, ki niso bili del sekte *posvečenih v literarne in elitniške »skrivnosti«*. Ne moja literarna in znanstvena dela, še manj pa moji javni angažmaji v zadnjih dveh desetletjih nimajo prav nič opraviti z »likom in imenom« poeta, s katerim, me skuša *nekdo vseskozi zlepiti* po infantilnem, a vendarle strupeno manihejskem obrazcu: »ljubiš – sovražiš«. Zdi se, da je največ od tega imel prav sam pesnik, ki mi ga podtikate, zato pričakujem, da se bo gonja nekoliko umirila.

Dokler je ta difuzija abotnosti lahko veljala za konjunktorno »natolcevanje zavistnih«, sem se počutila neprijetno v prismojeni situaciji. V času čistke na UP pa so ta *natolcevanja* čez noč dobila *status samoumevne dejanskosti* (v stilu: brez ognja ni dima, pozabivši na dimne bombe, dviganje prahu ipd.) in podprla že potekajočo degradacijo, ki jo je izvedla skupina malovrednih in celo malopridnih »akademikov«, od katerih so nekateri uganjali »nevestno gospodarjenje in netransparentno porabo javnih sredstev« do take mere, da so doživeli sodne sankcije in izgubili službe, vendar šele dve leti po čistki, ki ji pravite »bitka« na »izrazito pedagoško strokovni ravni«. Med temi gospodarstveniki in »izrazito pedagoško strokovnimi« uničevalci humanistike na UP s pomočjo obrekovanj in »preverjenih kadrov« je bil vaš informator K. J. Kozak, ki ga res nimam za kaj ceniti. So pa *natolcevanja nekaterih* v času čistke hitro postala geslo za mobilizacijo za linč, kakor se rado zgodi v totalitarnih okoljih, kjer ljudje nimajo lastnih orodij za mišljenje. Ne zgolj v Kopru.

In zakaj bi rada to razodetje javne skrivnosti. Poleg že opešane radovednosti je razlog ta, da so vselej, kadar *afabulacija o mojem sovražnem razmerju do Šalamuna* znova intenzivneje zaokroži, v teku priprave na neko novo podlo akcijo zoper mene, s katero je

očitno še mogoče mobilizirati naivne in stremuške mlade ljudi. Torej, kaj mi pripravljate literati zdaj, ko je odšel vir namišljenega razmerja?

T. Šalamuna seveda ne sovražim, pač pa me ta oseba ne kot pesnik in ne kot človek preprosto ne zanima. Očitno pa je to v deželi črednih *ikonodulov*, še posebej če si pesnica/pesnik, največji prekršek. O kakem intelektualcu pa v njegovem primeru ne moremo niti govoriti.

Skratka, do osebe, del in usode T. Šalamuna sem povsem ravnodušna, nisem pa čisto ravnodušna do tega, kar je počel v slovenskem literarnem in kulturnem polju, kjer je »nevarnim« pesnicam in pesnikom in drugim ustvarjalnim ljudem »zaskrbljeno« postavljajl neprehodne ovire oz. jim krojil usode in lepil diagnoze. Ne on in ne kak drug »vrhunski pesnik« iz vaših krajev zame ne takega ne drugačnega libidinalnega angažmaja ni niti vreden. Le zakaj bi se človek angažiral za prazen nič, zapreden v tisočere spletke in medijsko osvajanja sveta?

Vedeži pač ne zmorete ločiti nestrinjanja in poštene in trde kritike od sovraštva. Sicer je na voljo še cel spekter razmerij od gnusa do prijazne naklonjenosti. Poleg tega »general slovenske avantgarde« (cf. *Le courrier des Balkans*, s. d., 2014) ni edini tak general na Slovenskem, je le epifenomen strukture v polju poezije, mrgoli jih na drugih področjih. Obravnavati bi jih morali v njihovi vojaški formaciji in udarniški povezavi, se pravi kot kompleksen socio-kulturni fenomen.

Lepo vas pozdravljam in Vam želim uspešno predsedovanje DSP,

Taja Kramberger

V Parizu, 6. januarja 2015